Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 31. Warszawa, dnia 5 listopada 1930 r. Rok XII.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 85 gr, poleconą 1 zł 35 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. Redakcji Min. Sk. 751-67, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 36.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

Organizacja władz.

506.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 października 1930 r.

w sprawie zmiany w organizacji urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych oraz komisyj szacunkowych do podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu izby skarbowej w Grudziądzu.

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391), art. 33 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) i art. 58 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządzam co następuje:

§ 1. Z obszaru terytorjalnego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na powiat toruński z siedzibą w Chełmży wyłącza się osiedla Podgórz, Rudak, Brzoza, Otłoczyn, Popioły, Brzeczka, Grabie, Piaski, Nieszawka, Wielka Nieszawka, Mała Nieszawka, Kozibór, Stawki, Dybowo, Czerniewice, Podgórz - Poligon, Nowa - Wieś, Silno, Złotorja, Grabowiec, Smolnik i Kopanino i włącza się je do obszaru terytorjalnego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych na miasto Toruń z siedzibą w Toruniu.

§ 2. Istniejące dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na miasto Toruń z siedzibą w Toruniu jako też przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na powiat toruński z siedzibą w Chełmży komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku dochodowego po jednej dla każdego z wymienionych wyżej urzędów skarbowych, każda w składzie 12 członków i tyluż zastępców.

§ 3. Istniejące dotychczas przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na mia-

sto Toruń z siedzibą w Toruniu jako też przy urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych na powiat toruński z siedzibą w Chełmży komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego znosi się i równocześnie tworzy się dwie nowe komisje szacunkowe do spraw podatku przemysłowego po jednej dla każdego z wymienionych wyżej urzędów skarbowych, każda w składzie 12 członków i tyluż zastępców.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 października 1930 r. Nr. 74, poz. 587).

507.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1930 r.

w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie zwinięcia Urzędu Celnego w Skale.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1.

W okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł we Lwowie zwija się Urząd Celny w Skale.

Likwidację Urzędu Celnego w Skale porucza się Urzędowi Celnemu w Zaleszczykach.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Monitor Polski z dnia 24 października 1930 r. Nr. 247, poz. 332).

Podatki bezpośrednie.

508.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 października 1930 r.

L. D. V. 10842/4/30

w sprawie nabywania świadectw przemysłowych na rok 1931.

Do wszystkich Izb Skarbowych, wszystkich Urzędów Skarbowych i wszystkich Kas Skarbowych oraz do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Wobec zbliżającego się terminu nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1931, poleca się Izbie Skarbowej, aby bezzwłocznie zapomocą publicznego obwieszczenia podała do wiadomości płatników państwowego podatku przemysłowego termin nabywania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych (art. 30 ustawy) z podaniem ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych według kategorji i klasy miejscowości z powołaniem się na przepisy karne, zawarte w art. 98 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Nakład tego obwieszczenia należy zarządzić we własnym zakresie, w takiej ogólnej ilości, aby podległe Urzędu Skarbowe były zaopatrzone w odpowiednią ilość obwieszczeń.

Koszty nakładu pokryją Izby Skarbowe z przyznanych na ten cel kredytów. Podwładnym Urzędom Skarbowym i Kasom Skarbowym należy natychmiast wydać zarządzenia, niezbędne do rozpoczęcia akcji, wydawania świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1931, tudzież zwrócić szczególną uwagę Kas Skarbowych na przepisy § 44 rozp. Min. Skarbu z dnia 8 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 560), zwłaszcza na ścisłe przestrzeganie przepisów ustępu 1 tegoż paragrafu.

Nadto poleca się wydać stosownie do przepisów zawartych w §§ 54—58 Rozdziału II Instrukcji z dnia 15 maja 1929 r. (Dodatek do Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 18 z dnia 2 lipca 1929 r.) odpowiednie zarządzenia mające przedewszystkiem na celu utworzenie pomocniczych kas skarbowych i zapewnienie płatnikom należytej obsługi w okresie nabywania świadectw przemysłowych. W szczególności winny Izby Skarbowe czuwać nad tem, aby urzędnicy przydzieleni do prac związanych z wydawaniem świadectw przemysłowych byli dokładnie obznajomieni z odnośnemi przepisami ustawowemi oraz aby w wypadkach, gdy płatnik wbrew udzielonym mu przez urzędnika wyjaśnieniom zażąda wydania świadectwa niższej kategorji, nie czyniono mu utrudnień w nabyciu żądanego świadectwa, a tylko umieszczano na odwrotnej stronie deklaracji odpowiednią klauzulę, o treści przewidzianej w § 56 omawianej instrukcji.

Od płatników państwowego podatku przemysłowego należy pobrać dodatki do ceny świa-

dectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rzecz niżej wymienionych związków według następujących zasad:

1) dodatki na rzecz związków komunalnych należy pobrać w wysokości 30%, określonej w art. 119 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550). O ile przed rozpoczęciem akcji wydawania świadectw przemysłowych, gmina doniesie Izbie Skarbowej o uchwaleniu niższej stopy procentowej tych dodatków, wówczas należy pobierać tę niższą stopę. Wpływy należy zarachowywać w sposób dotychczasowy na sumy komunalne uprawnionych związków komunalnych, zgodnie z postanowieniami art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747);

2) dodatki na rzecz instytucyj, wymienionych w punktach a) i b) art. 120 cytowanej ustawy, należy również pobrać w maksymalnej wysokości, określonej w tymże artykule; wobec postanowień rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 15 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 591) dodatki na rzecz Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Izb Rzemieślniczych należy pobrać na całym obszarze Państwa.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 108 pod poz. 771 z r. 1925 zostało ogłoszone rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, dotyczące dodatków na rzecz instytucyj, wymienionych w art. 120 ustawy pod lit. a), — instrukcja zaś w sprawie zarachowań i podejmowania dodatków na rzecz instytucyj, o których mowa w art. 120 ustawy pod lit. b) — w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu Nr. 12 pod poz. 143 z r. 1927.

Wpływy z dodatków, pobieranych na rzecz szkół zawodowych, należy zarachowywać w myśl postanowień zawartych w cytowanej wyżej instrukcji.

Co do sposobu zarachowania i wypłaty wpływów z dodatków, pobieranych na rzecz Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Izb Rzemieślniczych należy do czasu wydania osobnego zarządzenia na 1931 r. stosować się do wskazówek zawartych w okólnikach Ministerstwa Skarbu z dnia 13.II. 1929 r. L. D. VII. 202/2/29 i z dnia 10.XII. 1929 r. L. D. VII. 1980/2.

Blankiety świadectw przemysłowych będą rozesłane do Kas Skarbowych przez Biuro Znaków Wartościowych Ministerstwa Skarbu przed dniem 1 listopada b. r.

O ileby do Kasy Skarbowej w czasie do 1 listopada 1930 r. nie nadesłano blankietów świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, należy postąpić według wskazówek, zawartych w okólniku Nr. 134 z dnia 31 października 1925 r. L. D. P. O. 10007/III/25.

W końcu zwraca się uwagę na przepis art. 12 ustawy skarbowej z dnia 29.III 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 221), wedle którego pobierany jest na cele równowagi budżetowej nadzwyczajny dodatek w wysokości 10% do uiszczonych podatków bezpośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn.

Wobec tego 10%-wy dodatek do należności skarbowych winien być pobierany również przy nabywaniu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok 1931.

Okoliczność tę należy również podać płatnikom do wiadomości w obwieszczeniu, o którem mowa w początkowym ustępie niniejszego okólnika.

Na świadectwach przemysłowych, nabywanych na rok 1931, winny Kasy Skarbowe dodatek ten uwidocznić i uwzględnić go również w pozycji „razem".

Wpływy z 10% nadzwyczajnego dodatku winny być zarachowane w myśl wskazówek, zawartych w okólniku z 8 lipca 1926 r. L. D. P. O. 5282/I/26.

(—) *Grodyński.*
Podsekretarz Stanu.

509.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1930 r.

L. D. V. 9729/4/30

w sprawie ulg w podatku przemysłowym od obrotu przypadającego od tranzakcyj na giełdach zbożowo-towarowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu na zasadzie art. 94 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) upoważnia Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) do umarzania podatku przemysłowego od obrotu, przypadającego od tranzakcyj kasowych wszelkiego rodzaju zbożami, dokonanych na krajowych giełdach zbożowo-towarowych, a udowodnionych prawidłowemi księgami handlowemi i kartami umów giełdowych, spisanemi przez przysięgłych maklerów giełdowych.

Powyższa ulga ma zastosowanie do obrotów osiągniętych począwszy od dnia 1 listopada 1930 r.

Wymiar podatku przemysłowego przypadającego od opisanych tranzakcji giełdowych winien być dokonany zgodnie z przepisami ustawowemi, następnie jednak na podania zainteresowanych przedsiębiorstw podatek od obrotu, wymierzony od wspomnianych wyżej tranzakcji giełdowych, winien być przez Izby Skarbowe (Śląski Urząd Wojewódzki) umorzony pod warunkami wyżej określonemi.

Zarazem należy — również na podania zainteresowanych przedsiębiorstw — ograniczyć pobór zaliczek na podatek przemysłowy od obrotu, uzyskanego z wymienionych tranzakcji giełdowych.

O powyższem zarządzeniu należy zawiadomić władze podatkowe I instancji.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*

510.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 października 1930 r.

L. D. V. 20253/1/30

w sprawie pobierania odsetek za odroczenie i kar za zwłokę od odroczonych lub rozłożonych na raty zaległości w podatkach bezpośrednich oraz opłatach stemplowych i daninach pokrewnych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Skarbowego) w Katowicach i do wszystkich urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych.

Celem dalszego ujednostajnienia postępowania przy pobieraniu odsetek za odroczenie lub kar za zwłokę od odroczonych lub rozłożonych na raty zaległości w podatkach bezpośrednich oraz opłatach stemplowych i daninach pokrewnych, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Podanie o odroczenie płatności (rozłożenie na raty) zaległości w podatkach bezpośrednich, opłatach stemplowych i daninach pokrewnych, podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł. i po 50 gr. od każdego załącznika (art. 140 i 145 u. o. s.).

2) Jeżeli podanie o odroczenie (rozłożenie na raty) wniesiono **po upływie 14 dni,** licząc od terminu płatności, to za czas do tego dnia włącznie, w którym wniesiono podanie, należy się **kara za zwłokę** (art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721 — w brzmieniu, ustalonem w art. 1 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17 maja 1027 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401) — przyczem w myśl art. 5 powołanej ustawy z 1924 r. miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Za dalszy czas od dnia, następującego bezpośrednio po upływie ostatniego pełnego miesiąca, obliczonego w myśl powołanego art. 5, należą się, w razie przychylnego załatwienia podania, **odsetki za odroczenie** (art. 3 i 5 powołanej ustawy z 1924 r.).

P r z y k ł a d. Termin płatności upłynął w dniu 22 kwietnia 1930 r. Podanie o odroczenie wniesiono w dniu 7 maja 1930 r., a zatem piętnastego dnia po terminie płatności. Podanie to zostało załatwione przychylnie. Należało pobrać: a) karę za zwłokę za jeden miesiąc, t. j. za czas od dnia 7 maja do dnia 6 czerwca 1930 r. (licząc w myśl art. 5 powołanej ustawy z 1924 r. — za cały miesiąc dzień piętnasty, o którym mowa w art. 2 tejże ustawy), b) odsetki za odroczenie, począwszy od dnia 7 czerwca 1930 r. Jeżeli więc w myśl decyzji, którą załatwiono podanie, pierwsza rata jest płatna w dniu 15 lipca 1930 r. i tę ratę uiszczono w tym dniu, to przy tej racie należało pobrać kary za zwłokę, jak wskazano pod a) oraz odsetki za odroczenie za dwa miesiące (za jeden pełny miesiąc: od dn. 7 czerwca do dn. 6 lipca włącznie, oraz licząc 9 dni miesiąca drugiego za cały miesiąc). Jeśliby podatnik uiścił pierwszą ratę w dniu 6 lipca, to należałoby pobrać kary za zwłokę jak pod a) oraz odsetki za odroczenie tylko za jeden miesiąc.

Powyższą zasadę stosuje się bez względu na to, czy podanie wniesiono do Ministerstwa Skarbu, czy do Izby Skarbowej, czy do Urzędu Skarbowego. Rozstrzyga więc data wniesienia podania do którejkolwiek z władz powyższych, a nie data wejścia podania do władzy, która jest właściwa do rozstrzygnięcia.

3) Jeżeli podanie o odroczenie (rozłożenie na raty) wniesiono **przed upływem 14 dni,** licząc od terminu płatności, to (w razie dotrzymania terminów, wyznaczonych w decyzji, którą podanie załatwiono), nie należy się kara za zwłokę, a odsetki za odroczenie liczy się od 15 dnia po upływie terminu płatności.

4) Zgodnie z okólnikiem z dnia 20 czerwca 1930 r. L. D. V. 3699/1 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 19, poz. 358) pobiera się odsetki za odroczenie nie od całej kwoty, która zalegała bezpośrednio przed uiszczeniem odsetek, ale od kwoty, uiszczonej na poczet zaległości jednocześnie z odsetkami. Odsetki oblicza się za czas, przez który zalegała część podatku (względnie opłaty stemplowej lub daniny pokrewnej), uiszczona jednocześnie z odsetkami; za początek tego czasokresu uważa się dzień, następujący bezpośrednio po upływie terminu ulgowego 14-dniowego, przewidzianego w art. 3 powołanej wyżej ustawy z r. 1924.

P r z y k ł a d. Ministerstwo Skarbu, załatwiając podanie, wniesione w dniu 27 marca 1930 r., zezwoliło na uiszczenie zaległości, wynoszącej 5.000 zł., ratami miesięcznemi po 1.000 zł., z których pierwsza była płatna w dniu 1 maja 1930 r. Dniem piętnastym, przewidzianym w powołanym art. 3 ustawy z 1924 r. był 2 kwietnia 1930 r. Należało pobrać odsetki za odroczenie: przy każdej racie — od 1000 zł., a mianowicie: przy pierwszej racie — za jeden miesiąc, przy drugiej — za dwa miesiące, przy trzeciej — za trzy miesiące i t. p. Odsetki za odroczenie wynoszą więc 10 zł., 20 zł., 30 zł., 40 zł.,i 50 zł. (razem 150 zł.).

5) Celem zastosowania zawartego w art. 3 ustawy z 1924 r. postanowienia o 15 dniu po upływie terminu płatności oraz artykułu 5 tejże ustawy, w myśl którego miesiąc zaczęty liczy się za cały, uważa się za cały miesiąc nawet początek dnia piętnastego. Przy racie zatem, uiszczonej w piętnastym dniu po upływie terminu płatności, należy pobrać odsetki za odroczenie za jeden miesiąc.

6) Jeżeli pewną ratę uiszczono nie w tym dniu, w którym należało ją uiścić w myśl decyzji w przedmiocie rozłożenia na raty, ale później, to co do tej raty nie oblicza się odsetek za odroczenie, a natomiast należy pobrać karę za zwłokę, a mianowicie od 15-go dnia po upływie terminu płatności.

7) Postanowienia powołanego wyżej w p. 4 okólnika z dn. 20 czerwca 1930 r. nie naruszają porządku zarachowania, przewidzianego w § 99 instrukcji do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 353 z 1926 r.) oraz w § 24 p. a) Przepisów Przejściowych, uzupełniających powołaną instrukcję (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 1, poz. 3 z 1927 r.).

Jeżeli więc kwota uiszczona nie wystarcza na pokrycie całej należności, to należy zaracho-

wać odpowiednie części z kwoty uiszczonej: przedewszystkiem na należytości egzekucyjne, następnie na odsetki za odroczenie, następnie na karę za zwłokę, potem na dodatek 10%-owy, potem na poczet opłaty pojedyńczej, nakoniec na poczet podwyżki stemplowej (na należytości egzekucyjne, na karę za zwłokę, na dodatek 10% i na podwyżkę — oczywiście tylko o tyle, o ile należą się w przypadku poszczególnym).

8) Ustawa nie postanawia, czy nieuiszczenie raty skutkuje niezwłoczną płatność całej reszty (a zatem wdrożenie egzekucji celem ściągnięcia całej zaległości i pobranie od tejże kwoty kary za zwłokę, obliczonej w sposób, wskazany wyżej w punkcie 6), lub czy w takim wypadku należy wdrożyć egzekucję tylko celem ściągnięcia nieuiszczonej raty i pobrać karę za zwłokę (patrz wyżej punkt 6) tylko od tej raty. Rozstrzygnięcie kwestji niniejszej jest zatem w każdym przypadku poszczególnym pozostawione uznaniu władzy, która zezwala na uiszczenie ratami. Władza ta winna w decyzji w przedmiocie rozłożenia na raty oznajmić: bądź że „w razie niedotrzymania terminu płatności którejkolwiek raty reszta zaległości staje się płatną natychmiast", bądź że „w razie niedotrzymania terminu płatności raty ulega niezwłocznemu ściągnięciu tylko dana rata".

9) Zarządzenie Ministerstwa Skarbu lub Izby Skarbowej, na mocy którego „zostają wstrzymane kroki egzekucyjne", wdrożone celem ściągnięcia zaległości, nie jest decyzją, która skutkuje sama przez się przewidziane w punkcie 2 niniejszego okólnika zaniechanie poboru kary za zwłokę i pobieranie zamiast niej odsetek za odroczenie. Wstrzymanie egzekucji jest zarządzeniem tymczasowem, spowodowanem niemożnością niezwłocznego załatwienia wniosku o odroczenie płatności lub wniosku o umorzenie zaległości. W razie odmownego załatwienia wniosku i połączonego z tem wznowienia egzekucji należy się za czas, przez który egzekucja była wstrzymaną, kara za zwłokę. Jeżeli natomiast podanie, na skutek którego nastąpiło tymczasowe wstrzymanie egzekucji, zostało załatwione ostatecznie decyzją, odraczającą płatność, to ma zastosowanie punkt 2 niniejszego okólnika.

(—) *W. Koszko.*
Dyrektor Departamentu.

Opłaty stemplowe.

511.

SPROSTOWANIE.

W wykładni 290, ogłoszonej w N-rze 29 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1930 r., zaszły następujące omyłki drukarskie:

1) Po stronie lewej w wierszu 26 od dołu po wyrazie „osobie" a przed wyrazami „w posiadanie" należy wstawić literę B.

2) Przy końcu działu I tej wykładni po wyrazie „orzeczeniu" należy umieścić cudzysłów.

3) Na początku działu II zamiast „Cecja prawna, która" powinno być „Cesja prawa, które"....

W wykładni 291, ogłoszonej w tym samym numerze Dziennika Urzędowego, zaszły następujące omyłki:

1) Po stronie lewej w wierszu 16 od dołu zamiast „przedmiot" ma być „podmiot".

2) Po stronie lewej w wierszu 8 od dołu zamiast „Oświadczenie" ma być „Oświadczenia".

512.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 października 1930 r.

L. D. V. 20252/1/30

w sprawie uzupełnienia instrukcji do ustawy o opłatach stemplowych.

(Piętnasty przepis dodatkowy).

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Skarbowego), do urzędów opłat stemplowych oraz do tych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, którym poruczono wymierzanie opłat stemplowych.

W dziewiątym przepisie dodatkowym do i. s. („Zbiór przepisów dodatkowych, uzupełniających i. s., oraz okólników, pozostających w związku z powołaną instrukcją", str. 31 i 32) postanowienia „Do §§ 34 i 86 i. s.", otrzymują brzmienie następujące:

„Urząd Skarbowy ma — celem załatwienia podania o odroczenie płatności lub o rozłożenie na raty opłaty stemplowej od pisma, które ma być dopiero sporządzone — żądać od petenta złożenia dwóch egzemplarzy projektu tego pisma, a jeżeli petent powołuje się w podaniu na spisaną przedtem umowę przygotowawczą (np. na przyrzeczenie sprzedaży), dwóch odpisów umowy przygotowawczej. Urząd Skarbowy otrzymuje wraz z zawiadomieniem o zezwoleniu na odroczenie (rozłożenie na raty) oba egzemplarze projektu pism, względnie oba odpisy umowy.

Zawiadamiając petenta o przychylnej decyzji Ministerstwa Skarbu, Urząd Skarbowy załącza do zawiadomienia jeden z wymienionych egzemplarzy projektu pisma, które ma być sporządzone (względnie jeden odpis umowy przygotowawczej), zaopatrzony w adnotację: „Tekst niniejszy stanowi załącznik pisma . . . . (oznaczenie urzędu) z dnia . . . . . L. . . . ."; ta adnotacja ma być umieszczona bezpośrednio po tekście projektu, względnie po tekście umowy przygotowawczej, i zaopatrzona w pieczęć urzędową. Drugi egzemplarz zostaje w aktach urzędu skarbowego.

Po sporządzeniu pisma, podlegającego opłacie, ma urząd skarbowy porównać jego tekst

względnie tekst odpisu, przedstawionego urzędowi skarbowemu celem wymiaru doraźnego (art. 24, punkt „b" u. o. s.), lub otrzymanego od notarjusza (art. 28, ustęp piąty u. o. s.) albo od sekretarjatu sądowego (§ 81, punkt 3 Instrukcji dla organów sądowych z dnia 14 grudnia 1926 r. Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 33, poz. 354), z przechowanym w aktach projektem pisma lub odpisem umowy przygotowawczej i tą drogą stwierdzić:

a) czy świadczenia, które mają służyć za podstawę wymiaru (np. cena sprzedaży), są podane w piśmie, podlegającem opłacie, w tej samej wysokości, jak w projekcie;

b) czy według treści pisma, podlegającego opłacie, terminy płatności owych świadczeń są te same, jak w projekcie.

W razie stwierdzenia, że faktycznie ustanowiona kwota świadczeń jest niższa, niż w projekcie (np. jeżeli według projektu cena sprzedaży miała wynosić 100.000 zł., a według umowy, faktycznie zawartej, wynosi tylko 80.000 zł.) albo, że świadczenia mają być wykonane wcześniej, niż według projektu (np. gdy według projektu cena sprzedaży miała być uiszczona ratami w ciągu lat dwóch, a według umowy, faktycznie zawartej, ma być uiszczona w ciągu roku albo została już uiszczona w całości przy podpisaniu umowy) — urząd skarbowy ma ustalić, że nie zachodzą warunki, od których Ministerstwo Skarbu uzależniło odroczenie płatności i wezwać podatnika zapomocą nakazu płatniczego, aby całą opłatę, względnie zalegającą resztę, uiścił w ciągu trzech tygodni od doręczenia nakazu. Poza przypadkami, w których opłatę wymierzyli notarjusz lub sekretarjat sądowy, należy nadto wymierzyć podwyżkę stemplową, przyjmując za podstawę jej obliczenia kwotę, nieuiszczoną w terminie, oznaczonym w art. 20 względnie 21 u. o. s. W razie zaś wymierzenia opłaty przez notarjusza lub sekretarjat sądowy i niepobrania przez te organa opłaty lub pobrania jej tylko w części mimo niezgodności pisma, faktycznie sporządzonego z projektem, ma urząd skarbowy, po wysłaniu nakazu płatniczego, przedstawić akta Ministerstwu za pośrednictwem Izby Skarbowej".

Ministerstwo Skarbu uchyla jednocześnie okólnik z dnia 3 października 1928 r. L. D. V. 8519/6 w sprawie odroczenia płatności opłat stemplowych.

(—) *W. Koszko.*
Dyrektor Departamentu.

513.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 października 1930 r.

L. D. V. 20254/1/30

w sprawie odraczania opłat stemplowych.

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydziału Skarbowego) w Katowicach, do urzędów opłat stemplowych oraz do tych urzędów skarbowych podatków i opłat skarbowych, którym poruczono wymierzanie opłat stemplowych.

Nawiązując do okólnika z dnia 25 października 1930 r. L. D. V. 20253/1/30 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 31, poz. 510) w sprawie pobierania odsetek za odroczenie i kar za zwłokę od odroczonych lub rozłożonych na raty zaległości w podatkach bezpośrednich oraz opłatach stemplowych i daninach pokrewnych, Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1. Wniesienie podania o droczenie płatności (rozłożenie na raty) opłaty stemplowej *przed upływem trzechtygodniowego* terminu płatności, przewidzianego w art. 20 i 21 u. o. s., albo terminu jednomiesięcznego, przewidzianego w art. 102, ustępie przedostatnim u. o. c., nie zwalnia podatnika od obowiązku dotrzymania terminu płatności.

W razie więc stwierdzenia po upływie terminu płatności, że opłaty nie uiszczono lub, że uiszczono ją tylko w części, *oraz:*

a) że niema jeszcze w urzędzie skarbowym decyzji przychylnej właściwej władzy,

b) albo, że nadeszła decyzja odmowna, ma urząd skarbowy wymierzyć opłatę stemplową wraz z podwyżką zapomocą nakazu płatniczego (art. 33 p. 3, oraz ustęp ostatni i art. 42 u. o. s.).

Jeżeli jednak urząd skarbowy po wymierzeniu opłaty stemplowej wraz z podwyżką — z powodu braku decyzji, określonej w ustępie poprzednim pod a) — otrzymał zawiadomienie o przychylnem załatwieniu podania o odroczenie (rozłożenie na raty), to ma podwyżkę odpisać.

Jeżeli zaś decyzja przychylna, wydana na skutek podania, wniesionego **przed upływem terminu normalnego,** nadeszła do urzędu skarbowego bądź przed upływem owego terminu, bądź wprawdzie potem, ale zanim urząd skarbowy zdążył wykonać czynność, wymienioną w ustępie drugim niniejszego punktu 1, to urząd skarbowy ma wymierzyć opłatę stemplową zapomocą nakazu płatniczego i zamieścić w nim informację o terminie (względnie terminach) iuszczenia, zgodną z otrzymaną decyzją.

W wystosowanem do podatnika zawiadomieniu o odroczeniu płatności (rozłożeniu na raty) oraz o odpisaniu podwyżki (ustęp trzeci niniejszego punktu), względnie w nakazie płatniczym (ustęp czwarty niniejszego punktu), urząd skarbowy ma udzielić pouczenia o odsetkach za odroczenie — zgodnie z ustępem ostatnim punktu 5 niniejszego okólnika.

2. Jeżeli w przypadku konkretnym jest normalnym terminem płatności termin trzechtygodniowy, przewidziany w art. 20 lub 21 u. o. s., albo termin jednego miesiąca, przewidziany w art. 102 (ustępie przedostatnim) u. o. s., a **podanie** o odroczenie płatności **wniesiono po upływie owego terminu,** to decyzja przychylna nie powoduje sama przez się umorzenia podwyżki stemplowej. Podwyżka może być obniżona przez izbę skarbową (art. 42, ustęp trzeci); całkowite umorzenie podwyżki może zarządzić Ministerstwo Skarbu.

3. W razie odroczenia płatności (rozłożenia na raty) podatnik ma w myśl art. 3 ustawy z dn.

31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721) płacić odsetki za odroczenie w wysokości 1% miesięcznie — o ile Ministerstwo Skarbu nie obniżyło stopy odsetek lub nie zwolniło od nich zupełnie (art. 177, zdanie drugie, u. o. s.).

Nie pobiera się odsetek za odroczenie od podwyżki stemplowej (art. 42 u. o. s.), ani od kary pieniężnej (art. 43 u. o. s.), gdyż te świadczenia nie są wymienione w art. 1 powołanej ustawy z 1924 r. Również nie pobiera się odsetek za odroczenie od nadzwyczajnego dodatku 10%-go (§ 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 1 kwietnia 1930 r. Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 251).

4. W myśl powołanego art. 3 ustawy z 1924 r. oblicza się odsetki za odroczenia od dnia 15 **po upływie terminu płatności.** Terminy płatności, od których należy liczyć 14 dni ulgowe, są ustanowione:

a) w art. 28 (ustępie drugim) u. o. s.,

b) w § 54 a) r. w. s., w brzmieniu, ustalonem w punkcie 7 §-u 2 rozp. min. z dn. 25 lutego 1929 r. Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 237,

c) w § 57 r. w. s.,

d) w art. 33 (ustępie ostatnim) u. o. s.,

e) w art. 59 u. o. s.,

f) w art. 65, ustępie ostatnim, u. o. s. (o ile w nim powołano art. 59),

g) w art. 71 (ustępie ostatnim) u. o. s.,

h) w art. 80, w ustępie trzecim u. o. s. (o ile w nim powołano art. 71),

i) w art. 133 (ustępie ostatnim) u. o. s.

5. W razie odroczenia płatności (rozłożenia na raty) opłaty, **wymierzonej zapomocą nakazu płatniczego** (art. 33, punkt 2 lub 3, oraz ustęp ostatni u. o. s.), pobiera się odsetki za odroczenie zasadniczo od 15 dnia po upływie trzechtygodniowego terminu, ustanowionego w ustępie ostatnim art. 33, t. j. od dnia 36-go po doręczeniu nakazu płatniczego (np. w razie doręczenia w dniu 1 maja — pobiera się odsetki za odroczenie od dnia 6 czerwca). Tę zasadę stosuje się:

a) w razie wymierzenia opłaty wraz z podwyżką stemplową (art. 42 u. o. s.), w szczególności więc także w przypadku, określonym wyżej w punkcie 2; b) w razie wymierzenia opłaty pojedyńczej bez podwyżki na mocy punktu 2 art. 33; c) w razie wymierzenia opłaty pojedyńczej bez podwyżki na skutek ustalenia drogą nadzoru, że opłaty nie uiszczono lub uiszczono mniej niż się należy (np. gdy notarjusz pobrał od aktu notarjalnego opłatę w kwocie niższej niż się należy i następnie urząd skarbowy wymierzył zapomocą nakazu płatniczego opłatę dodatkową).

Natomiast w przypadkach, opisanych wyżej w punkcie 1) w których również następuje wymiar opłaty zapomocą nakazu płatniczego), 14-dniowy okres ulgowy liczy się od upływu terminu trzechtygodniowego, przewidzianego w art. 20 lub 21, względnie miesięcznego, przewidzianego w art. 102 u. o. s.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Przepisy celne.

514.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 12 lipca 1930 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 30 października 1925 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r.

Na zasadzie art. 7 punkt i) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza co następuje:

§ 1. Podany w punkcie 2 paragrafu 2 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 30 października 1925 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 113, poz. 800) wykaz urzędów celnych, uzupełnia się przez dodanie urzędu celnego w Gdyni.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 24 października 1930 r. Nr. 72, poz. 571).

515.

ROZPORZĄDZENIE

Minstrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 19 września 1930 r.

w sprawie zwrotu cła przy wywozie soli potasowych.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się o następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę soli potasowych wytworzonych na polskim obszarze celnym zezwala się na zwrot cła, uiszczonego za sprowadzone z zagranicy maszyny i urządzenia, użyte przy produkcji tych soli, podług następujących norm:

za 100 kg soli potasowych . . . zł 0,60.

§ 2. Zwrot cła z tytułu wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia uskutecznia się zapomocą kwitów wywozowych, wystawionych każdo-

razowo przez upoważnione do tego urzędy celne na podstawie zaświadczeń związków eksportowych, po stwierdzeniu wywozu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, zachowując ważność na przeciąg 9 miesięcy od daty ich wystawienia i mogą służyć do uiszczenia należności celnych za wszelkie towary sprowadzone z zagranicy, w każdym z urzędów, upoważnionych do wystawiania kwitów.

§ 4. Wykaz związków eksportowych, uprawnionych do wydawania powyżej wymienionych zaświadczeń ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i ogłasza w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski".

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 5-go dnia po ogłoszeniu i obowiązuje do dnia 31 marca 1931 r. włącznie.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) *Ignacy Matuszewski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*
Minister Rolnictwa:
(—) *Leon J. Połczyński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 31 października 1930 r. Nr. 74, poz. 586).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

516.

Odpis.

Warszawa, dnia 2 lipca 1930 r.

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. OP. 14263/I.
O formie nazwisk rodowych żeńskich w pismach nominacyjnych.

OKÓLNIK Nr. 115.

Do

P. P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu w Warszawie, P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, P. Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, P. Naczelnika Urzędu dla Spraw Mniejszości w Katowicach i P. P. Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że przy mianowaniu kobiet na stanowiska w państwowej służbie cywilnej forma ich nazwisk rodowych często ulega zniekształceniu z tego powodu, że władze bezkrytycznie powtarzają w nominacjach nazwisko w brzmieniu gramatycznie błędnem, jeżeli takie brzmienie podane im zostało przez kandydatkę do służby.

Tymczasem z postanowienia art. 1 ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o języku państwowym i języku urzędowania rządowych i samorządowych władz administracyjnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 724), wynika dla władz i urzędów obowiązek przestrzegania zasad gramatycznych języka polskiego, który co do formowania nazwisk żeńskich posiada ustalone reguły.

Reguły te są następujące:

1. Nazwiska rodowe w języku polskim mają osobną formę męską i osobną żeńską.

2. Nazwiska kończące się w rodzaju męskim na -ski (-cki), oraz inne nazwiska przymiotnikowe na y (lub i) tworzą rodzaj żeński z końcówką—a, np.: Dąbrowski — Dąbrowska; Nadolny — Nadolna.

3. Nazwiska męskie na -a przybierają w rodzaju żeńskim końcówkę *ina* lub *-yna* dla żony i końcówkę *-anka* dla córki, np.: Sapieha — Sapieżyna — Sapieżanka, Zaremba — Zarembina— Zarembianka, Sroka — Sroczyna — Sroczanka, Duda — Dudzina — Dudzianka.

4. Nazwiska męskie na *-g* (-go) tworzą rodzaj żeński na *-owa* dla żony i na *-anka* dla córki, np.: Goldberg — Goldbergowa — Goldberżanka.

5. Wszystkie inne nazwiska mają osobną formę dla kobiety zamężnej z końcówką *-owa* i dla panny z końcówką *-ówna,* np.: Pawłowicz — Pawłowiczowa — Pawłowiczówna, Domejko — Domejkowa — Domejkówna, Wieczorek — Wieczorkowa — Wieczórkówna, Bergman — Bergmanowa — Bergmanówna, Thieme — Thiemowa — Thiemówna, Nemetti — Nemettowa — Nemettówna.

6. Nazwiska żeńskie, zakończone na *-a* i *-owa* odmieniają się przez przypadki według deklinacji *przymiotnikowej,* natomiast nazwiska na *-ina (-yna), -anka* i *-ówna* odmieniają się jak *rzeczowniki,* np.: przenieść w stan spoczynku *Dąbrowską* i *Pawłowiczową* (przymiotniki), dopuścić do służby przygotowawczej *Domejkównę* (rzeczownik), podwyższyć zaopatrzenie *Zarembinie* i *Dudziance* (rzeczowniki).

Powyższych zasad należy przestrzegać przy wystawianiu dekretów nominacyjnych, ustalone zaś w dekrecie poprawne brzmienie żeńskie nazwiska zachowywać konsekwentnie również we wszelkich innych dokumentach służbowych.

W wykazie stanu służby jednak ustanowionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 11, poz. 81) należy w rubryce I obok żeńskiej formy nazwiska podawać w nawiasie także formę męską, np.: „Jrena Goldberżanka (Goldberg").

Niniejsze zarządzenie wydaje się w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Minister:
(—) *Sławoj Składkowski.*

PRAWIDŁA
formowania w języku polskim nazwisk żeńskich.

1. Nazwiska rodowe w języku polskim mają osobną formę męską i osobną żeńską.

2. Nazwiska, kończące się w rodzaju męskim na *-ski (-cki)*, oraz inne nazwiska przymiotnikowe na *-y* (lub *-i)* tworzą rodzaj żeński z końcówką *-a*, np.: Dąbrowski — Dąbrowska; Nadolny — Nadolna.

3. Nazwiska męskie na *-a* przybierają w rodzaju żeńskim końcówkę *-ina* lub *-yna* dla żony i końcówkę *-anka* dla córki, np.: Sapieha — Sapieżyna — Sapieżanka, Zaremba — Zarembina—Zarembianka.

4. Nazwiska męskie na *-g, -ge, -go* tworzą rodzaj żeński na *-owa* dla żony i na *-anka* dla córki, np.: Goldberg — Goldbergowa — Goldberżanka, Plage — Plagowa — Plażanka, Rago—Ragowa — Rażanka.

5. Wszystkie inne nazwiska mają osobną formę dla kobiety zamężnej z końcówką *-owa* i dla panny z końcówką *-ówną*, np.: Pawłowicz — Pawłowiczowa — Pawłowiczówna, Domejko — Domejkowa — Domejkówna, Wieczorek — Wieczorkowa — Wieczorkówna, Thieme — Thiemowa — Thiemówna, Nemetti — Nemettowa — Nemettówna, Orsini — Orsinowa — Orsinówna.

6. Nazwiska żeńskie, zakończone na *-a* oraz *-owa*, odmieniają się przez przypadki według deklinacji *przymiotnikowej;* natomiast nazwiska na *-ina (-yna) -anka* i *-ówna* odmieniają się jak rzeczowniki, np.: przenieść w stan spoczynku *Dąbrowską* i *Pawłowiczową* (przymiotniki); dopuścić do służby przygotowawczej Domejkównę (rzeczownik), podwyższyć uposażenie *Zarembinie* i *Sapieżance* (rzeczowniki)

Do punktu 3. Wzory formy żeńskiej nazwisk, mających w formie męskiej końcówkę *-a* przy różnych spółgłoskach i grupach spółgłosek, tę końcówkę poprzedzających:

	Przy zakończeniu nazwiska w formie męskiej na:	n a z w i s k o m a b r z m i e n i e		
		w formie męskiej (naprzykład)	w f o r m i e ż e ń s k i e j	
			kobiety zamężnej	panny
1	ba	Zarem-b-a	Zarem-b-ina	Zarem-bi-anka
2	ca	Woli-c-a	Woli-c-ina	Woli-ci-anka
3	da	Ła-d-a	Ła-dz-ina	Ła-dzi-anka
4	zda	Ga-zd-a	Ga-ździ-ina	Ga-ździ-anka
5	fa	Ru-f-a	Ru-f-ina	Ru-fi-anka
6	ga	Ordę-g-a	Ordę-ż-yna	Ordę-ż-anka
7	zga	Ró-zg-a	Ró-żdż-yna	Ró-żdż-anka
8	żga	O-żg-a	O-żdż-yna	O-żdż-anka
9	dżga	Wy-dżg-a	Wy-dżdż-yna	Wy-dżdż-anka
10	ha	Sapie-h-a	Sapie-ż-yna	Sapie-ż-anka
11	cha	Pocie-ch-a	Pocie-sz-yna	Pocie-sz-anka
12	ja	Ro-j-a	Ro-(j)-ina	Ro-j-anka
13	ka	Szczu-k-a	Szczu-cz-yna	Szczu-cz-anka
14	ska	Łu-sk-a	Łu-szcz-yna	Łu-szcz-anka
15	zka	Gałą-zk-a	Gałą-zcz-yna	Gałą-zcz-anka
16	la	Kuba-l-a	Kuba-l-ina	Kuba-l-anka
17	ła	Grzyma-ł-a	Grzyma-l-ina	Grzyma-l-anka
18	ma	Sur-m-a	Sur-m-ina	Sur-mi-anka
19	na	Jacy-n-a	Jacy-n-ina	Jacy-ni-anka
20	pa	Kru-p-a	Kru-p-ina	Kru-pi-anka
21	ra	Wigu-r-a	Wigu-rz-yna	Wigu-rz-anka
22	sa	Kola-s-a	Kola-s-ina	Kola-si-anka
23	ta	Plu-t-a	Plu-c-ina	Plu-ci-anka
24	sta	Staro-st-a	Staro-śc-ina	Staro-ści-anka
25	wa	Józ-w-a	Jóź-w-ina	Jóź-wi-anka
26	za	Ło-z-a	Ło-z-ina	Ło-zi-anka
27	cza	Boń-cz-a	Boń-cz-yna	Boń-cz-anka
28	dza	Sa-dz-a	Sa-dz-ina	Sa-dzi-anka
29	rza	Tu-rz-a	Tu-rz-yna	Tu-rz-anka
30	sza	Kule-sz-a	Kule-sz-yna	Kule-sz-anka
31	szcza	Hu-szcz-a	Hu-szcz-yna	Hu-szcz-anka
32	ża	Star-ż-a	Star-ż-yna	Star-ż-anka

MINISTERSTWO
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. OP. 14263/5.

O formie nazwisk rodowych żeńskich w pismach nominacyjnych.

Odpis.

Warszawa, dn. 1 października 1930 r.

Do
Ministerstwa Skarbu.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła przy niniejszem do wiadomości odpis wydanego

w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego okólnika Nr. 115 z dnia 2 lipca 1930 r. o formie nazwisk rodowych żeńskich w pismach nominacyjnych oraz prawidła formowania tych nazwisk.

(—) *Dobrowolski.*
Naczelnik Wydziału.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. I. 5750/I/30.

Warszawa, dnia 20 października 1930 r.

Do

wszystkich Departamentów Ministerstwa Skarbu, Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń, Komendy Straży Granicznej, Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Dyrekcyj Polskiego Monopolu Tytoniowego i Państwowego Monopolu Spirytusowego, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, Biura Sprzedaży Soli, Mennicy Państwowej, Państwowych Zakładów Graficznych (w likwidacji), wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Inspektoratu Ceł w Gdańsku i Komisarjatu do spraw likwidacji własności niemieckiej w Poznaniu.

Ministerstwo Skarbu przesyła przy niniejszem do wiadomości odpis wydanego prze Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, okólnika Nr. 115 z dnia 2 lipca r. b. o formie nazwisk rodowych żeńskich oraz prawidła formowania tych nazwisk.

(—) *Brückner.*
Naczelnik Wydziału.

Wiadomości nieurzędowe.

Z MINISTERSTWA SKARBU.

I.

Zaprzeczenie fałszywej wiadomości.

Wobec ukazania się w niektórych dziennikach prowincjonalnych wiadomości, iż w ciągu grudnia, w okresie przedświątecznym względnie od Nowego Roku nastąpi zniżka cen wyrobów Monopolu Spirytusowego, Ministerstwo Skarbu stwierdza, iż wiadomość ta nie odpowiada prawdzie. Zniżka cen wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego nie jest obecnie przewidziana.

II.

Dnia 1 września r. b. doradca finansowy i członek Rady Banku Polskiego p. Charles S. Dewey, wystosował następujący list do Pana Ministra Skarbu:

„Warszawa, dnia 1 września 1930 r.

Drogi Panie Ministrze!

Plan stabilizacyjny przewiduje wybór amerykanina do Rady Banku Polskiego na okres 3-letni. Tenże sam amerykanin przez okres swego urzędowania miał pomagać i doradzać Rządowi za pośrednictwem Ministra Skarbu przy przedsięwzięciu rozmaitych środków, przewidzianych w planie. Miałem zaszczyt być wybrany na wspomniany urząd; przybyłem do Polski i objąłem moje funkcje 20 listopada 1927 r. Jeden z artykułów planu stabilizacyjnego wymaga od Doradcy przygotowywania sprawozdań kwartalnych, dotyczących postępu w zakresie wykonania poszczególnych punktów planu, które miały być ogłaszane przez Bank Polski. Obecnie piszę moje końcowe sprawozdanie, które zostanie ogłoszone 20 listopada 1930 r. i które obszernie omawia kroki, podjęte celem realizacji planu.

W każdym razie pragnę P. Ministra już naprzód poinformować, że jest mojem przekonaniem, iż Rząd ściśle dopełnił wykonania planu, a poszczególne zarządzenia planu znajdują się w stadjum wykonania, posuniętem do tego stopnia, że przedłużenie pobytu Doradcy jest niepotrzebne. Mam przeto zaszczyt zawiadomić Pana, że złożę mój urząd i wyjadę z Polski 20 listopada 1930 r.

W ciągu mego okresu urzędowania nie ograniczyłem się do spełnienia czynności, przewidzianych w planie stabilizacyjnym, lecz studjowałem rozmaite potrzeby przemysłowego i gospodarczego życia Polski i zapoznałem się z niemi blisko. Mam szczerą nadzieję, że warunki na rynkach pieniężnych świata, które w dwóch ostatnich latach były tak anormalne, powrócą do normy i że kapitał zagraniczny znowu zacznie szukać pola do inwestycyj.

Z wyrazami najwyższego szacunku pozostaję, drogi Panie Ministrze, szczerze oddany

(—) **Charles S. Dewey**".

W odpowiedzi na to Pan Minister Skarbu skierował do p. Charles S. Dewey'a list treści następującej:

„Warszawa, dnia 6 września 1930 r.

Szanowny Panie!

W związku z Pańską decyzją opuszczenia Polski z dniem 20 listopada r. b. mam zaszczyt podziękować Panu za 3-letnią owocną współpracę z Rządem Polskim w kierunku ugruntowania podstaw finansowych Państwa. Przez cały czas Pańskiego pobytu w Polsce Rząd korzystał z cennych rad i wskazówek Pana. Osiągnięte w dziedzinie finansowej pozytywne rezultaty zawdzięczać należy nietylko znakomitej znajomości spraw finansowych oraz rozgałęzionym stosunkom Pana, lecz także głębokiemu zrozumieniu przez Pana spraw polskich oraz prawdziwej sympatji, jaką Pan wobec pracy Polski okazał. Ogłaszane przez Pana raporty przyczyniły się w wysokim stopniu do sprostowania fałszywych lub skorygowania nieścisłych wiadomości, jakie niejednokrotnie niestety jeszcze ogłaszane są o Polsce.

Sądzę, podobnie jak Pan, że anormalne stosunki, panujące od lat dwóch na światowych rynkach pieniężnych, poprawią się i że wolne kapitały amerykańskie będą mogły znaleźć w Polsce korzystne dla siebie warunki. Współpracę Pana z Rządem Polskim w dziedzinie skierowania tych kapitałów na nasz rynek uważam za bardzo cenną i dlatego pozwalam sobie wyrazić prośbę, aby Pan zechciał co pewien czas Polskę odwiedzać i po zbadaniu na miejscu sytuacji gospodarczej ogłaszać o niej krótkie sprawozdanie.

Mam nadzieję, że nie odmówi Pan mojej prośbie i zechce Pan podtrzymać w tej nowej formie zadzierzgnięte z naszym krajem stosunki, poświęcając mu nadal nieco czasu i pracy, którą umiał Pan podczas swego pobytu w Polsce oprzeć na stosunku wzajemnego zaufania i szczerości.

Raczy Pan przyjąć wyrazy głębokiego szacunku i poważania

(—) **Ignacy Matuszewski".**

Na powyższy list Pana Ministra Skarbu p. Charles S. Dewey odpowiedział, co następuje:

„Warszawa, dnia 10 września 1930 r.

Drogi Panie Ministrze!

Przeczytałem list Pański z 6 września z uczuciem radości. Moje zainteresowanie w rozwoju gospodarczego życia Polski jest tak rzeczywiste, że w każdym razie byłbym kontynuował nadal moje stosunki tutaj i studja. Jednak móc je kontynuować w sposób, jaki Pan proponuje, nietylko ułatwi moją pracę, ale i nada większą powagę wszelkim opinjom, jakie mi przyjdzie wyrazić. Czuję się wielce zaszczyconym Pańską propozycją, którą przyjmuję, aby po moim wyjeździe 20 listopada 1930 r. od czasu do czasu, w miarę jak okoliczności na to pozwolą, odwiedzać Polskę, celem stwierdzenia poczynionych postępów i zbierania danych, które będę ujmował w formę krótkich sprawozdań, skierowanych do Pana Ministra, albo do Banku Polskiego, zależnie od tego, jak się to później zdecyduje.

Pozostaję, drogi Panie Ministrze, z wyrazami wysokiego szacunku

szczerze oddany

(—) **Charles S. Dewey".**

Z Banku Polskiego.

Rada Banku Polskiego na posiedzeniu w dniu 17 października 1930 r. powzięła jednomyślną decyzję, nadającą p. Karolowi S. Dewey, którego mandat w Radzie Banku wygasa 20 listopada r. b., godność członka honorowego Rady Banku Polskiego.

Na tem samem posiedzeniu Rady Banku postanowiła skorzystać nadal ze swego uprawnienia, przewidzianego w art. 260 statutu Banku, i wybrała, jako członka Rady, dotychczasowego Komisarza Banku dr. Leona Barańskiego.

Ku uwadze płatników podatków bezpośrednich.

Ministerstwo Skarbu przypomina płatnikom podatków bezpośrednich, że w listopadzie b. r. płatne są następujące podatki:

1) do 15-go listopada — miesięczna zaliczka na podatek przemysłowy od obrotu, osiągniętego w październiku r. b. przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kat. i przemysłowe I — V kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przez przedsiębiorstwa sprawozdawcze;

2) do 15 listopada b. r. — wpłata II raty podatków gruntowych za bieżący 1930 rok;

3) w ciągu listopada — wpłata państwowego podatku od nieruchomości za III kwartał b. r. tudzież podatku od lokali i od placów niezabudowanych za IV kwartał b. r.;

4) w ciągu listopada — nabywanie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok 1931;

5) do 7 listopada b. r. — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — potrącony w ciągu października 1930 r.

Nadto płatne są zaległości podatków odroczonych i rozłożonych na raty z terminem płatności w listopadzie, tudzież podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze również z terminem płatności w tym miesiącu.